

der i det hele er taget alle de Hensyn, som bør tages, baade derved, at Bespisningen ikke skal strække sig ud over de fire haarde Vintermaaneder, og derved, at det ikke fordres, at der absolut skal oprettes Skolekøkkener i hver Kommune, eller at Bespisningen skal ske direkte; dette er ikke fordret, men det vil naturligvis vise sig praktisk, naar Sagen Tid efter anden føres ud i Livet. — Jeg ved vel, at dette er et indgribende Forslag, og jeg antager, at det vil have Modstandere i dette Ting ligesom mange andre Steder, men jeg tror alligevel, at det er en Sag, som bør bringes frem til Diskussion, og uagtet man ganske sikkert endnu ikke i noget andet Land er naaet saa vidt, som dette Forslag tilsigter, mener jeg dog, at det ingen Skade vil kunne gøre, om vi i Danmark blev de første, der sørgede for, at der ikke fandtes sultne Børn i vore Skoler. Blive vi de første paa dette Omraade, forekommer det mig, at det er noget, som Nationen kun kan være stolt af.

Oscar Hansen: Det foreliggende Lovforslag indeholder, som den ærede foregaaende Taler har berørt, dels den Grundtanke at skaffe Adgang for sultne Skolebørn til at blive bospiste, dels en Angivelse af de Veje, ad hvilke man skal naa til dette Resultat, nemlig dels ved Støtthjælp, dels ved kommunal Hjælp. Med Hensyn til det første, selve Lovforslagets Hovedtanke, deler jeg fuldstændig den Sympati, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte for Sagen. Det er i Virkeligheden en meget daarlig Økonomi at anvende betydelige Midler paa Skolevæsenet uden tillige at sørgе for, at disse Midler blive udnyttede paa den rette og fyldestgørende Maade. Dette, at et Barn sidder sultent i Skolen, er akkurat det samme, som naar et Barn sidder en Vinterdag i en iskold Skolestue, Resultatet af Skolearbejdet bliver i Virkeligheden det samme, og de Grunde, som i sin Tid fremdroges for at faa Lokalerne tilstrækkelig opvarmede, ville ogsaa før eller senere komme til at gøre sig gældende paa dette Punkt. Jeg tror i Virkeligheden, at der er almindelig Velvilje lige over for den Tanke, at vi ikke skulle undervise og opdrage Børn, der paa Grund af Sult ere uimodtagelige for Undervisning og Opdragelse, men den Vej, ad hvilken man søger Sagen realiseret, vil vistnok støde paa ret betydelige Vanskeligheder. Uden at komme ind paa nogen som helst Debat om denne Sag, er det jo givet, at der staar to Samfundopfattelser lige over

for hinanden, den ene, der mener, at Almenvellet kun bliver røgtet paa tilbørlig Maade, naar Staten griber ind, og den anden — og det er vel den, der har Fler-tal i dette Ting — formener, at Almenvellet bedst røgtes uden Statens Indgriben, og at man overhovedet ikke skal paakalde Statens Indgriben, men lade Borgerne selv ordne deres egne Sager. Jeg skal, som sagt, ikke komme ind paa denne Sag, da jeg mener, at det er den pædagogiske Side af Sagen, nemlig Hensynet til Børnene, som i Virkeligheden er den vigtigste for selve Forslagsstillerne; men da jeg tilfældigvis berører dette Punkt, maa jeg dog tillade mig i Almindelighed uden noget som helst Henblik til det foreliggende Lovforslag at udtale min Forundring over den Tillid, man mere og mere er tilbøjelig til at vise Statsmyndighederne. Det kan naturligvis ikke paa nogen Maade antages, at man, naar et eller andet Udvalg kommer til et Punkt, der i Øjeblikket er vanskeligt at løse, eller som man ikke havde Tid til i Øjeblikket at løse, da slaar ind paa den Vej at henvise Sagen til Ministerens Ordning, men ikke desto mindre se vi, ikke mindst i de senere Aar, at man undertiden gaar den Vej at lade Ministeren ordne det, der i Virkeligheden skulde ordnes ad Lovgivningens Vej. Det er en Tillid til Statsmyndighederne, som der i vore Fortolkningstider er meget liden Grund til at have, og jeg vil gaa endnu videre ved at udtale, at hvis man kommer til et saadant Tilfælde, hvor man finder, at den ministerielle Ordning er nødvendig, bør Lovgivningsmagten ikke dermed lade Sagen slippe ud af sine Hænder, thi er den først sluppet ud af Lovgivningsmægtens Hænder, hviler den hos Administrationen. Der havde ikke været det fjerneste i Vejen for, at Jærnbaneudvalget i sin Tid havde forbeholdt sig nogen Indflydelse paa Beregningen af Jærnbanetaksterne, i hvilket Tilfælde man havde skaaet baade Tinget og Ministeren for megen og meget ubehagelig Debat. Jeg tror, at det i Virkeligheden er nødvendigt, at være opmærksom paa dette Punkt, ikke at henstille alt for meget til ministeriel Afgørelse, og i Forbindelse hermed staar den stigende Tendens til, saa snart en Sag kommer frem, der er god, straks at ville kaste den over paa Finansloven. Ogsaa dette kan undertiden være Udslag af en Ulyst til at søge de Kræfter i selve Befolkningen, som naturlig burde bære Sagen frem, og slippe nemmere til et Resultat ved at henvise den til selve Statens Afgørelse. Jeg skal ikke komme